

РЕШЕНИЕ

№ 1274

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Пламен Панайотов

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11362** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция вътрешни работи, отдел „Пътна полиция“ /СДВР – ОПП/ срещу решение № 4350 от 15.11.2022г. постановено по НАХД № 1758 по описа за 2022г., на СРС, 22 - ри състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 21-4332-024588/01.12.2021г. издадено от началник сектор към СДВР отдел „Пътна полиция“, с което за нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП на В. Е. К. са му наложени административни наказания -"глоба" в размер на 3000 лева и 12 месеца "лишаване от право да управлява МПС", на основание чл. 175А, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита, че така постановеното решение е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила, необосновано и явно несправедливо. Излага съображения, че са неясни мотивите на съда в частта, в която излага твърдения относно несъставомерността на извършеното деяние от санкционираното лице. Сочи, че на площада, където е извършено нарушението, не е установено обозначение, че съответният път не е отворен за обществено ползване, което закона въздига като императивно условие. Счита, че както в АУАН, така и в НП ясно са описани всички елементи от състава на нарушението. Иска се отмяна на решението. Претендират се разноски.

Ответникът оспорва касационната жалба и моли да бъде потвърдено решението като правилно и законосъобразно.

СПП дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба, поради което счита, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, VI-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийски районен съд е установил, че на 17.11.2021 г. в 19:54 часа в [населено място] Е. К. управлявал лек автомобил БМВ 320 и купе с регистрационен номер С В6364 СК, собственост на Е. П. Н., в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица]. След извършена проверка от органите на ОПП-СДВР по сигнал за т.нар. „дрифт“ по данни на свидетели-очевидци била извършена констатация, че на площада пред църквата „Свето У. Б.“ водачът умишлено форсирал двигателя на автомобила, като превъртал задните задвижващи колела, занася и поднася автомобила, с което преднамерено го извежда извън контрол. За така установеното св. М. В. И. съставил на В. К. АУАН с бл. № 465124 от 17.11.2021 г., в който квалифицирал нарушението по чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП. АУАН бил съставен в присъствие на нарушителя, който се запознал със съдържанието му и изрично отбелязал, че има възражения.

Въз основа на съставения АУАН е издадено процесното наказателно постановление № 21-4332-024588/01.12.2021 г. на началник сектор към СДВР отдел „Пътна полиция“, с което за нарушение по чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП са му наложени административни наказания - "глоба" в размер на 3000 лева и 12 месеца "лишаване от право да управлява МПС", на основание чл. 175А, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, районният съд е приел, че описаното в акта и в наказателното постановление нарушение не кореспондира с административно нарушение по чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП. Изложил е, че тази норма предвижда, че деянието се реализира единствено в хипотезата на използване на пътища, отворени за обществено ползване. Изложил е още, че не може да се приеме, че визираното и в акта, и в НП място - на площад пред църквата „Свето У. Б.“ - представлява път, отворен за обществено ползване, още по малко се касае за предназначение на соченото пространство за превоз на хора и товари; отделно от това, мястото е посочено некоректно, доколкото се касае не за площад пред църквата „Свето У. Б.“, а за площад пред православен храм „У. Б.“.

СРС е приел, че площад пред православен храм не попада в смисъла за виновно поведение, визиран в чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП, като използване на път за обществено ползване не по предназначение, съобразно легалната дефиниция за път според ДР на

ЗДвП. СРС е приел, че жалбоподателят е поставен в позиция да не може да разбере, какво именно нарушение му се вменява: че организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или че ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение следва да се остави в сила. Изцяло споделя мотивите на СРС за отмяна на оспореното НП, поради което и препраща към тях, на основание чл. 221, ал. 2 АПК. Нарушението – така, както е описано, не би могло да се подведе под нормата на чл. 104б, т.2 ЗДвП. Не може да се направи извод, че действително се установява такова движение, на посоченото в НП място, което да се окачестви като „дрифт“; последното и няма легална дефиниция; не е посочено коя точно от двете хипотези на санкционната норма на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП е послужила като основание за налагане на наказанието.

Воден от горното и на основание чл. 63, ал. 1, изр.2 от ЗАНН, във връзка с чл. 221, ал. 2, пр.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4350 от 15.11.2022г. постановено по н.а.х.д. № 1758 по описа за 2022г., на СРС, 22 - ри състав.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.